

Onur Açlıktan Önce Gelir!

2 Erol Eğrek... Unutmayın bu adı sakın. Milyonların korkunç yoksul ve ızdıraplı yaşamını özetleyen bir kısacık hayat onunki. Erol Eğrek... 49 yaşında, 4 çocuk babası bir işçi. Milyonlarca işçiden biri. Her an işsiz kalma tehdidiyle hayatın kıyısında duran işçilerden yalnızca biri. İşten çıkarılmak demek, yaşamdan kovulmak demek. Çalışırken bile gerçek bir açlığa mahkum edilen işçi ailesi için, kısa bir süre işsiz kalmak bile, korkunç bir ölüme mahkum olmak demek!.. Bundandır ki çoğu zaman sesini çıkaramaz işçi. Bundandır ki o geri çekilmenin mümkün olmadığı noktaya kadar susar, sıkır dişini bu ülkede.

PKK 12. Kongresi Sonuç Bildirisi Üzerine

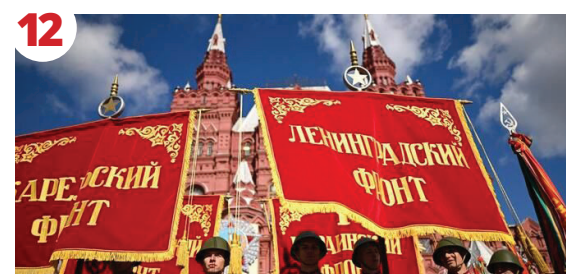
Denizler Zaferin Yolunu Göstermeye Devam Ediyor!

Basın Emekçileri Serbest Bırakılsın

II. Uluslararası Anti-Faşist Forum İzlenimleri

Yeni 9 Mayıslarla

Onur Açlıktan Önce Gelir!

Manşet

Erol Eğrek... Unutmayın bu adı sakın. Milyonların korkunç yoksul ve ızdıraplı yaşamını özetleyen bir kısacık hayat onunki.

Erol Eğrek... 49 yaşında, 4 çocuk babası bir işçi. Milyonlarca işçiden biri. Her an işsiz kalma tehdidiyle hayatın kıyısında duran işçilerden yalnızca biri. İşten çıkarılmak demek, yaşamdan kovulmak demek. Çalışırken bile gerçek bir açlığa mahkum edilen işçi ailesi için, kısa bir süre işsiz kalmak bile, korkunç bir ölüme mahkum olmak demek!.. Bundandır ki çoğu zaman sesini çıkaramaz işçi. Bundandır ki o geri çekilmenin mümkün olmadığı noktaya kadar susar, sıkır dişini bu ülkede.

Erol Eğrek... RTE'nin "bizim Çalık"ının Türkmenistan'daki fabrikasında çalışan 180 işçiden biriydi. Üstelik sigortasız, güvence-siz... 2005'ten 2009 yılına kadar en ağır şartlarda çalıştı. Sonra bir çırpıda kapının önüne koydular onu. Milyonlarca işçiye sürekli yaptıkları gibi. Kayıt yok, tazminat yok, yiyecek bir lokma ekmek yok!.. Bir kalemde yaşamın dışına atıldılar Eğrek ailesini.

Erol Eğrek... Susmadı, sineye çekmedi bu yapılanları. Eylemler yaptı, davalar açtı. Üstelik davaları kazandı da. Ama olmadı. İşçinin alınterini içederek zevküsefa içinde yüzenler yanaşmadı tazminatı ödemeye. En sonunda dayanamadı Erol Eğrek. Çalık Holding'in kapısına dayandı. 9 Mayıs'ta, faşizme karşı zaferin 80. yıldönümünde, faşizmin temel dayanağı olan tekellerin "güvenlik" kıyafeti giydirilmiş kiralık katilleri saldırdılar ona. Darp, işkence, vahşet...

Ne diyordu şair... **"Elinde ne piyon kaldı ne vezir ne kale/Düştü birbiri ardına atlar filler/Ama şah hâlâ ayak diremekte/Yeni taşlar bulundu çünkü: Köpekler"**

Erole Eğrek'i döverek öldürdüler. Öyle ya, bir başına bir garip işçi... Ez, kov, döv... kim ne diyebilir ki! Ama olmadı umdukları gibi.

İşçinin onuru açlığından önce gelir! Öfke büyük. Emek örgütleri ayağa kalkıp Çalık'ın karşısına dikildi; **"Bundan ötesi yok, hesap sormak için buradayız, hesabı verilmeden gitmeyeceğiz"** dedi.

Artık sadece katlanılmaz açlık, dehşet boyutunda bir sefalet değil, onuru için dişe diş dövüşe atılıyor işçiler. "Eylem umudun anasıdır". Onuru ve ekmeği için kavgaya atılan işçi umudu büyütüyor.

PKK 12. Kongresi Sonuç Bildirisi Üzerine

Editör

Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı, bir grup, parti ya da kişi tarafından kullanılamaz. Bu hak, bizzat ulusun kendisi tarafından kullanıldığında sorun çözülmüş kabul edilir.

PKK kurucu önderi Abdullah Öcalan'ın 27 Şubat 2025 tarihli çağrısıyla başladığı kabul edilen süreç, 5-7 Mayıs tarihinde yapıldığı ve "PKK'nin örgütsel yapısının feshedilmesi kararının" alındığı açıklanan PKK 12. Kongresi ile yeni bir aşamaya evrilmiştir.

PKK Kongresi'nde varılan sonuçlar bir bildiriyle iki ülke halklarına ve diğer sınıflarına duyuruldu. Bildiride ortaya konulan kimi görüş, öneri ve çağrılar eleştiriye muhtaçtır; eleştirilmelidir.

1-Kürt ulusu ezilen bir ulustur; Kürdistan, ilhak edilmiş bir ülkedir. Türkiye Cumhuriyeti devleti, bu tarihsel temel üzerinde kurulmuştur. Türkiye devleti, kendi varlığı açısından yaşamsal ve vazgeçilmez olarak kabul ettiği bu tarihsel temeli korumak için Cumhuriyet tarihi boyunca Kürt halkı üzerinde büyük katliamlar ve kıyımlar uygulamıştır.

2-Elli yılı aşkın bir zamandan beri faşistleştirilen devlet, bu tarihsel yaklaşım ve politikasını bugün de değiştirmiş değil. Bunun sayısız kanıtı var. Son olarak, Öcalan'ın çağrısına ve PKK'den gelen tüm uzlaşma mesajlarına rağmen faşist devletin, "fesih kararı" alınacağı hemen hemen kesinleşen 12.Kongre sırasında bile saldırılarını ve kuşatmasını sürdürmesi, KDP'yi de seferber etmesi bunun kanıtıdır. 12. Kongre Sonuç Bildirisi'nden öğreniyoruz: **"Kongremiz çatışmaların devam ettiği, havadan karadan saldırıların sürdüğü, alanlarımız üzerindeki kuşatma ve KDP ambargosunun devam ettiği zorlu koşullara rağmen güvenli bir şekilde gerçekleştirildi."**

Faşist devlet, Kürdistan'ın ilhakını sürdürmek ve Kürt ulusunu "ezilen ulus" konumunda tutmak için baskı, zor ve şiddet yöntemlerinden hiçbir zaman vazgeçmedi; gelecekte de vazgeçmeyecek.

3- "Kürdistan sorunu"nun çözümü; yani Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı özgürce kullanması, ancak faşist devletin ve tekeli burjuva sınıf egemenliğinin yıkıldığı, yerine devrimci-demokratik bir iktidarın kurulduğu, tam, gerçek, eksiksiz bir demokrasi koşullarında mümkündür. Böyle koşullar ortaya çıkmadan, Kürt ulusunun her türlü baskı, korku vb.den azade biçimde özgür iradesini beyan etmesi mümkün değil. Burjuva sınıfın egemenliği koşullarında burjuvazi, kitleleri aldatmanın, iradelerini yönlendirmesinin binbir olanağına sahiptir. Bu nedenle, burjuva sınıfın egemen olduğu koşullarda, seçim, referandum vb vb. oylama biçiminde ortaya çıkan sonuçlar hiçbir zaman ezilen ulusun özgür iradesini yansıtamaz.

4-Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı, bir grup, parti ya da kişi tarafından kullanılamaz. Bu hak, bizzat ulusun kendisi tarafından kullanıldığında sorun çözülmüş kabul edilir. Dolayısıyla, UKH'nin içinde bulunduğu süreç, dinci faşist iktidar ve faşist devletle "uzlaşma" biçiminde sonuçlansa da, -bunun olup olmayacağını zamanla hep birlikte göreceğiz- sorun çözülmüş olmayacak; Kürt ulusunun özgürlük hakkı için

savaşımı tekrar şiddetlenecektir. Kürt ulusunun ezilen ulus, Kürdistan'ın ilhak edilmiş bir ülke olmasından doğan bu sorun, tekrar tekrar burjuvazinin karşısına dikilecek. Burjuvazi ve hempaları; bunlarla birlikte sosyal reformist partiler, uzlaşmacılar boşuna zafer ve sevinç naraları atıyorlar.

5-Yeri gelmişken değinmek yerinde olacak. "Fesih kararı"nın alındığı 12. Kongre'de, on yıllarca devrimci savaş yürütmüş devrimci kadroların, resimlerde yüzlerine yansıyan derin üzüntülerini yürekten paylaşıyoruz. Ancak bu, söylenmesi gerekeni söylememizi, yapılması gereken eleştirileri yapmamızı engellememeli; engellemez.

6-Buna karşılık, TKP'sinden TİP'ine; EMEP'inden Sol Parti'sine; oradan istisnasız tüm burjuva partilerine kadar hepsinin "fesih kararı"ndan ve "devrimci mücadelenin silahlı biçiminin terki" kararından gizleme ihtiyacı duymadıkları bir sevinç, bir mutluluk duyduklarını Kürt halkının, Kürt kadın-erkek gençliğinin, Türkiye devrimci-demokratik güçlerinin dikkatine sunmak istiyoruz. "Fesih kararı" ve zora dayalı devrim mücadelesi anlayışının terkinden duyulan sevinç ve mutluluk; bütün bu sözünü ettiğimiz sınıf, güç, parti ve çevreleri boydan boya uzanan kırmızı bir şerit gibi, birleştirdi.

7-Öcalan'ın tespit ettiği, PKK mücadelesinde bir "tikanma" ortaya çıktığı doğrudur. Ancak bu tikanma, zora dayalı devrim anlayışında değil, Kürdistan'ın "sömürge" olduğu tezinde ve bu teze dayanan, ayrı devrim, ayrı örgütlenme, ayrı mücadele anlayışında ortaya çıkmıştır. "Sömürge Kürdistan" tezi ve bu tez üzerine yükselen tüm devrim

stratejisi tıkanmıştır. Şu da bir gerçektir: PKK, savunduğu bu teze rağmen, özellikle 1990'lı yılların sonlarından itibaren, ortak mücadele ve "birleşik devrim" düşüncesine eğilim göstermeye başlamış, 2015-16 yıllarından itibaren, "birleşik devrim" düşüncesini savunur noktaya gelmişti. Ancak, bu görüş değişimi evrimci bir şekilde gerçekleştiği; sorunun köküne inilmediği için, PKK mücadelesi geçmiş düşüncelerin güçlü etkisi altında sürmüştür. Yapılması gereken, esaslı bir değerlendirmeye sorunun köküne inmekti. Birleşik Devrim düşüncesi, stratejik bir düşüncedir; bu düşünceyi savunmak tüm düşünce ve yaklaşımları yeni baştan ele almayı gerektirir.

8-"Kürt sorununu demokratik siyaset yoluyla çözme noktasına gel"diği tam bir yanılgıdır. Her şeyden önce "demokratik siyaset", burjuvazinin, dinci faşist iktidarın ve sevinç çılgınlıkları atan, yukarıda işaret ettiğimiz parti ve çevrelerin halkları aldatmak, kafalarını ve bilinçlerini bulandırmak için ortaya attıkları; ne olduğu belirsiz, her tarafa çekilebilen ama nihai amacı burjuva sınıfla uzlaşma olan bir kavramdır. "Demokratik siyaset" kavramı, parlamentoyu işaret eder ve burjuva sınıfla, faşist devlet uzlaşmayı anlatır. Kürdistan sorunu ve Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı sorunu burjuva düzen sınırları içinde değil, burjuva sınıf egemenliğini yıkacak ve halk iktidarının, emeğin iktidarının kurulmasına yol açacak Birleşik Devrimle çözülecek. Aynı zamanda sosyalizme buradan varılacaktır; başka yoldan değil.

9-PKK gibi, birleşik devrimin önemli bir bileşeninin kendini "feshetmesi" ve silahlı mücadeleyi

sonlandırması, kuşkusuz, birleşik devrimde yaralara yol açacak, kan kaybına yol açacaktır. Ancak, burjuvazi ve soldaki uzantıları boşuna sevinmesin. Çünkü, elli yıldan fazla bir zaman önce Denizlerin, Mahirlerin, Sinanların ateşini yaktıkları birleşik devrim öylesine sağlam bir nesnel zemine, güçlü köklere, tarihsel deneyim ve birikime sahip ki, çok geçmeden yaralarını saracak, kan kaybına son verecektir. Birleşik devrim, hiçbir parti ya da gücün irade ve kararlarına bağlı değil. O nesnel koşullardan, sayısız olayın, sınıf çatışmasının, çarpışmasının ortasından; sayısız nesnel çelişkinin üst üste binmesinden ve bir bileşke oluşturmaktan doğuyor.

10-On yıllar süren çetin bir savaş yürüten Kürt halkı, yarattığı değerlerin, devrimci birikimin oluşturduğu devrimci mirasın burjuvazi ve onunla birlikte sevinç çılgınlıkları atan uzlaşmacılar, sosyal reformistler tarafından yağmalanmasına, çarçur edilmesine izin vermeyecek. Kürt halkı ve özellikle Kürt halkının yoksul, emekçi kitleleri özgürlük hakkını elde etme yolundan geri düşmeyi kabul etmeyecektir.

11-Bu anlamda ve bu nedenle, burjuvazi ve yukarıda saydığımız hempalarına söyleyeceğimiz şudur: Boşuna sevinmeyin. Birleşik devrimin arkasında 19 Mart, 2013 Haziran ayaklanmaları, 2014 Kobane serhıldanı ve sayısız çatışma, isyan, çarpışma var. Önünde ise, kişilerin ve partilerin iradesinden bağımsız ortaya çıkacak yeni ayaklanmalar var. Onun için büyük bir umutla diyoruz ki:

Son gülen iyi gülecek.

Holding Tanrılarından Hesap Soracağız

Türkmenistan'da çalışan ve 7 yıllık tazminatını 10 yıl boyunca alamayan Erol Eğrek'in Çalık Holding korumaları tarafından katledilmesi, 10 Mayıs günü sendikalar, devrimci örgütler, üniversite öğrencileri ve siyasi partilerden yüzlerce kişinin katılımıyla Gayrettepe'de bulunan Çalık Holding önünde protesto edildi.

Çalık Holding önüne gitmek üzere Levent Metro çıkışında bir araya gelen Yapı Yol-İş, KATAS, -SEN, Enerji-Sen, TEHİS, DGD-SEN, Umut-Sen, Teksif, Mücadele Birliği Platformu, Emekçi Kadınlar, Devrimci Öğrenci Birliği, ŞGDF, Öğrenci Dayanışması, Boğaziçi Üniversitesi Öğrencileri, Türk-Alman Üniversitesi, Kızıl Parti, Toplumsal Özgürlük Partisi (TÖP), Halk-Der'in de aralarında bulunduğu çok sayıda sendika, devrimci örgüt, DKÖ ve gençlik örgütü ve üniversite öğrencilerinin önü Metro City önünde polis barikatıyla kesildi.

Kitle "Katil Çalık Hesap Verecek", "Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atarak yürüyüşe geçti. Emekçilerin kararlılığı sonucunda polis barikadı açmak zorunda kaldı.

Çalık Holding önünde basın açıklaması yapmakta olan Ekmek Ve Onur Derneği ve sendikaların olduğu grubu bekleyen kitle, polis barikatını öğrenince alkışlarla durumu protesto

etti. Kitle "Emekçilere Değil Katillere Barikat", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla barikat kalkıncaya kadar alandan ayrılmayacaklarını söyledi.

Polis barikatını açtıran sendikaların öncülük ettiği kitle "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganıyla Çalık Holding önündeki kitleyle buluştu.

Çok sayıda üniversiteden öğrencilerin kitlesel olarak eyleme gelmesi üzerine ilk olarak üniversiteler adına açıklama yapıldı.

Üniversite öğrencileri adına yapılan açıklamada, "Kırlı ve kanlı tarihinizde işçi ve emekçileri katlettiğiniz, haklarını her gün daha şiddetli şekillerde çiğnediğiniz işçi ve emekçilerin yanında olduğumuzu söylüyoruz" denildi.

Öğrencilerin dayanışmasının meydanlarda işçilerin sömürüne karşı durmaya devam ettiğini, 1 Mayıs'ta Taksim'den yükselttikleri sesi İstanbul'un ve Türkiye'nin her köşesindeki sömürü düzenine karşı omuz omuza yükseltmeyi sürdürdüklerini belirterek **"Bugün Türkiye'de işçi sınıfına karşı bir savaş vardır ve öğrenciler bu savaşta işçi ve emekçi sınıfının yanındadır!"** dedi.

Sendikalar adına yapılan basın açıklamasını Ayşe İrmak Şen okudu. Kendilerini ulaşılmaz sanan holding tanrılarından dün dövülerek katledilen Erol Eğrek'in hesabını sormaya geldiklerini belirterek Erol Eğrek'in

yaşamını ve mücadelesini aktardı:

"Erol Eğrek 4 çocuk babasıydı, Çalık Holdinge bağlı bir tekstil fabrikasında sigortasız çalıştırılan 180 işçiden yalnızca biriydi. Çalık Holdingin Türkmenistan'daki fabrikasında 2004-2009 yılları arasında 5 yıl boyunca çalışmış, tek kuruş tazminat ödenmeden kapı önüne koyulmuştu. Ancak o alın terinin peşini bırakmadı, eline vurulup ekmeğinin alınmasına göz yummadı ve 10 yılı aşan bir direniş başlattı. Açılan davaların hepsini kazandı, tazminat hakkı için çalınmadık kapı bırakmadı. Erol Eğrek, 9 Mayıs 2025 tarihinde, çalmak çırpamak için değil hakkını istemek için gittiği Çalık Holding kapısında holding çeteleri tarafından dövülerek katledildi."

Erol Eğrek'in yaşamının, bu düzenin emekçilere nasıl bir yaşam ve ölüm reva gördüğüne dair çok net bir örnek olduğunu, bir işçinin 4 çocukla ve eşiyle Türkmenistan'a çalışmaya gidip bir günde kapı önüne koyulabileceğini, sayfa sayfa mahkeme kararları olsa da, işçinin hakkını istemeye gittiği işyerinde dövülerek öldürülebildiğini belirten Şen, Çalık Holding'in, Erol Eğrek'in alacak hakkını Türkmenistan Tekstil-Sanayi Bakanlığı'na yüklediğini, Tekstil-Sanayi Bakanlığı'nın ise tekrardan holdingi gösterdiğini aktardı.

Erol Eğrek cinayetinin münferit bir adli vaka ve ya eğitimsiz bir güvenlik ordusunun istisnai bir gaddarlığı olmadığını, bu cinayetin bir avuç holding patronunun milyonlarca emekçiye karşı uyguladığı sistematik şiddet ve sömürü rejiminin son örneği olduğunu söyleyen Şen, **"Sizden ve tüm siyasi sorumlulardan hesap soracağız"** dedi.

10 yıldır verilmeyen tazminatını almak için mücadele eden Erol Eğrek'i katleden Çalık Holding ve sermaye düzenine karşı İzmir'de 11 Mayıs günü Kültürpark önünde toplanılarak yürüyüşe geçildi.

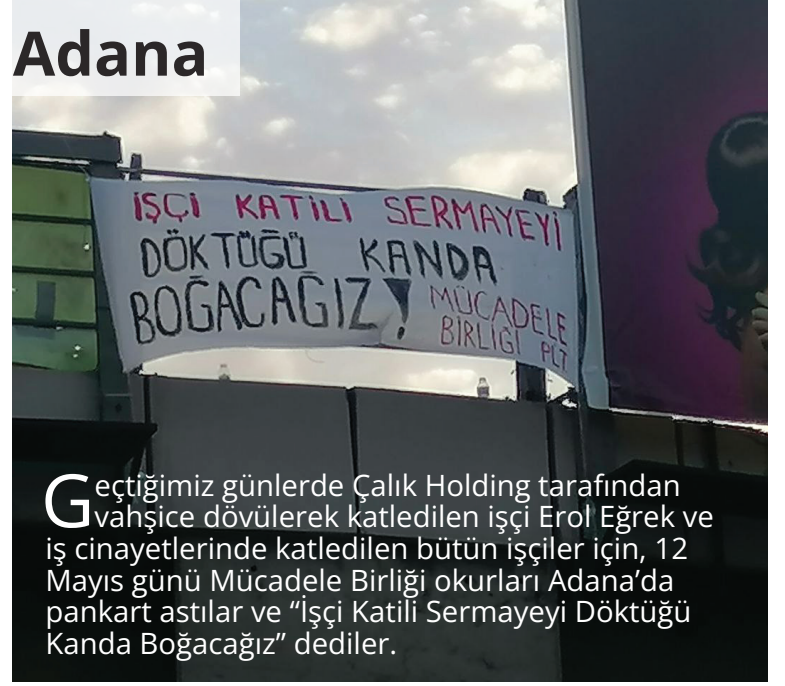
Yürüyüşün ardından Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde basın açıklaması düzenlendi. Kapitalist düzenin bekçiliğini yapan sermaye iktidarına cevabı emeğin birliğiyle vereceğiz. Emekçinin sırtından geçinen sonra da onu ölüme mahkum eden bu kanlı düzene artık yeter! Kampüslerde, sokaklarda, fabrikalarda, mutfaklarda, her yerde yaktığımız isyan ateşini korlamaya!

Eskişehir

Eskişehir'de Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrenciler, 12 Mayıs günü Eskişehir Emek ve Demokrasi Platformu ile birlikte, "Katledilen Erol Eğrek'in Ve Hiçbir İşçinin Kanı Yerde Kalmayacak" diyerek yürüdüler. Tekelci kapitalizm var olduğu sürece işçi sınıfının kanı göl olmaya devam edecek. Tekelci kapitalizmi ve faşizmi döktüğü kanda boğacağız!

Adana

Geçtiğimiz günlerde Çalık Holding tarafından vahşice dövülerek katledilen işçi Erol Eğrek ve iş cinayetlerinde katledilen bütün işçiler için, 12 Mayıs günü Mücadele Birliği okurları Adana'da pankart astılar ve "İşçi Katili Sermayeyi Döktüğü Kanda Boğacağız" dediler.

Tahsin için Adalet

Maraş merkezli deprem döneminde gözaltında işkence gören ve 8 gün sonra şüpheli bir şekilde hayatını kaybeden Tahsin Nihadioğlu için, Antakya Necmi Asfuroğlu Anadolu Lisesi önünde Emek Ve Demokrasi Güçleri bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

7 Mayıs günü "Tahsin için Adalet İstiyoruz" diyen Emek Ve Demokrasi Güçleri adına yapılan basın açıklamasında; "Hatay Büyükşehir Belediyesi bünyesindeki Hatay İmar A.Ş. isimli taşeron firmada temizlik işçisi olarak çalışan Tahsin Nihadioğlu, 6 Şubat 2023'de Maraş merkezli depremlerden bir hafta sonra Askerler ve Polisler tarafından işkenceye maruz kalmış ve ardından trafik kazası sonucu ne yazık ki hayatını kaybetmiştir.

Yaşadığı depremden dolayı zaten mağdur olan deprem travmasını bile daha atlatamayan, temel ihtiyaçları karşılanmadan bahsi geçen şirkette çalışmaya zorlanan, üstüne bir de asker ve polisler tarafından işkence ve kötü muameleye maruz kalan Tahsin Nihadioğlu'na yapılanlar insanlık dışı bir muameledir." dedi.

"15 Şubat 2023 tarihinde şehri terk etmek için Hatay otogarından Tekirdağ'a gitmek üzere otobüse binen, yanlış otobüse bindiğinin tespit edilmesi sonucu Topboğazı mevkiinde jandarma kontrol bölgesinde asıl araca bindirilmek için indirilen, indirildiği yerden karşıya geçerken, Koç Holdinge bağlı OTOKOÇ şirketinin lüks aracının kendisine çarpması sonucu ağır yaralanan, tesadüf eseri oradan geçen Ambulanstaki sağlıkçıların ilk

müdahalesiyle hayata döndürülen, ardından Hatay MKÜ Eğitim Araştırma Hastanesine götürülüp oradan da Adana Şehir Hastanesine nakledilen Tahsin Nihadioğlu, ne yazık ki 20 Şubat 2023 tarihinde vefat etmiştir." diyerek olayın özetlendiği açıklamada, ailenin işkence yapan polisler ve askerler hakkındaki suç duyurularının peş peşe reddedildiği, Tahsin Nihadioğlu'nun fotoğrafını çektiği resmi araç içindeki dört polisin ifadesi alındığı, askerlerin kim olduğu dahi soruşturulmadığı, ifadeleri alınmadığı, tüm deliller ve tanıklara rağmen Hatay Valiliğinin "somut delil yok" diyerek polisler hakkında soruşturmaya yer olmadığına karar verdiği hatırlatıldı.

Nihadioğlu ailesinin İHD Hatay Şubesine yaptığı başvuru sonucu 25 Kasım 2024 tarihli resmi evrakta, işkence yapan polislerin soruşturulmasına karar verildiği, ancak Hatay Cumhuriyet Başsavcılığı Memur suçları bürosunun yeterli delil olmadığı gerekçesiyle bir kez

daha "Kovuşturmaya yer olmadığına" karar verdiği anlatıldı.

Açıklama, "Bizler Antakya Emek ve Demokrasi Platformu olarak buradan ilgili kurumlara hatırlatmak isteriz işkence ve kötü muamele hem evrensel hem de bölgesel insan hakları sözleşmelerinde mutlak olarak yasaklanmıştır.

Antakya Emek ve Demokrasi Platformu olarak buradan başta T.C. Hatay Valiliğini, Hatay Cumhuriyet Başsavcılığını ve ilgili kurumları bahsi geçen mağduriyetin giderilmesi için ivedilikle etkin ve şeffaf bir soruşturma yürütmeye davet ediyoruz.

Bizler ölüme sebebiyet veren Koç holding Şoförü Selim Çamdibi'nin tutuklu yargılanmasını ve işkence yapan Askerler ve Polislerin görevden alınıp yargılanmasını talep ediyoruz." denilerek sonlandı.

Açıklama esnasında sık sık "Tahsin için Adalet Herkes için Adalet", "Tahsin'in Hesabı Sorulacak" sloganları atıldı.

Denizler Zaferin Yolunu Göstermeye Devam Ediyor!

Denizlerin ortaya çıkışları, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusunu ilan etmeleri emperyalizme, burjuva sınıfa ve onun politik iktidarına karşı bir savaş ilanı; bildirileri bir devrim programı gibiydi.

Tarihinde ilk defa toplumsal devrim korkusunu yüreğinde hisseden burjuvazinin, cüret ve cesaretleriyle ona bu korkuyu yaşatan Deniz'i ve iki can yoldaşını, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı aramızdan koparmasının üzerinden 53 yıl geçti.

Denizler, aradan geçen yarım asırlık zamana rağmen göndere çekilmiş bir bayrak gibi, "Dünyayı doruktan seyreden/ Bir öğle güneşi gibi" halkların yüreğinde ve bilincinde ilk günkü tazeliklerini koruyorlar.

İşte daha dün, üniversite devrimci gençliği, Beyazıt Meydanında, "Denizlerin nabızı burada atıyor" diye haykırıyordu. Bütün bir devrimci gençlik, devrimci atılım için; düzenden ve burjuva sınıftan, burjuva sınıfın tüm partilerinden kopuş ve sıçrama için ihtiyaç duydukları cüret ve cesaretin kaynağını Denizlerde buluyorlar. Bu yüzden Türkiye ve Kürdistan emekçi halkları, her isyan ve ayaklanmada yüzlerini Deniz ve yoldaşlarına dönüyorlar.

Her ayaklanma, her isyan ortamında Denizlerin böyle gündeme gelmesi elbette tesadüf değildir. Çünkü, iki ülkenin emekçi halklarının gözünde, bilincinde Deniz ve yoldaşları devrimin, her türlü baskı ve sömürden kurtuluşun, gerçek özgürlüğün adıdır.

Deniz ve yoldaşlarının ilan ettiği Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, burjuva düzenden komünizme doğru tam ve kesin bir kopuştur!

Şüphe yok onlar ölümsüzdür! Eğer ölümsüzlüğün tanımı yapılacak olursa, kısaca, Deniz, Yusuf, Hüseyin'dir bu tanım. Ve daha nice yarım asırlar geçse de, onlar, unutulmak şöyle dursun, gelecek tüm kuşakların soylu göz yaşlarıyla sulanacak onları örten toprak.

Onları ölümsüz kılan neydi? Neden Denizlerin adı emekçi sınıfların,

ezilen halkların, gençliğin bilinç ve yüreklerinde, her geçen gün, daha fazla yer alıyor?

Çünkü, Deniz ve yoldaşları, Türkiye ve Kürdistan topraklarında ezilen halklara, emekçi sınıflara, yoksullara, sömürülenlere gerçek kurtuluşun, tam ve kesin kurtuluşun yolunu ilk gösterenlerdi. Çünkü Deniz ve yoldaşları, burjuvaziden, burjuva düzenden tam ve kesin bir kopuşu eylemleriyle gerçekleştirmişlerdi. Böylece, Deniz ve yoldaşları, iki ülkenin yoksul emekçi halklarının yüreğinde kurtuluş umudunu, bir daha yitmeyecek şekilde yeşertmişti.

Onlara kurtuluş yolunu, zafer yolunu gösterdiler. İki ülkenin ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan yoksul emekçi halklarına "kurtuluşa götürecek olan şiddet politikasını temel alan silahlı mücadeleye" katılma çağrısı yaptılar; çünkü diyorlardı: **"Ezilenlerin tek kurtuluş yolu ezenlere karşı giriştikleri kutsal isyandır."**

Denizler, burjuva sınıfla, onların politik güçleriyle, faşist devletle uzlaşmaya; parlamenter yolla kurtuluş düşüncesine bir reddiyedir.

Deniz ve yoldaşlarının düşüncelerinde, parlamenter yol değil, burjuva iktidarı zora dayalı devrim yoluyla yıkmak ve yerine halkların devrimci iktidarını kurmak vardı.

Denizler "devrim yapmak" üzere yola çıkmışlardı. Yani burjuva sınıfın ekonomik ve politik egemenliğine son vermeyi; bunun ilk adımı olarak, burjuva politik iktidarı yıkmayı ve yerine devrimci bir hükümet, devrimci bir iktidar kurmayı hareketlerinin ilk ve temel amacı olarak belirlemişlerdi.

Deniz ve yoldaşları, komünizme bağlılıkları ve devrimci sevgileriyle marksist-Leninist düşüncenin şu temel ilkesine ulaşmışlardı: **İşe, kurtuluşa**

giden ilk kapı olarak politik iktidarın fethiyle başlamalı. İşçi sınıfı ve emekçi halklar ancak bu iktidara dayanarak burjuva sınıfın, sömürücü sınıfların direnişini kırabilir, ekonomik iktidarını yıkabilirler.

Aynı şekilde vardıkları bir diğer önemli sonuç, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının, ezilen halklarının kurtuluşunun ortak mücadeleden geçtiğidir. İdam sehpasında haykırdığı "Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Kardeşliği" sloganı, iki ülke halklarının mücadele birliği düşüncesinin filiz halidir. Denizlerin filiz halindeki o düşünceleri, bugün "Birleşik Devrim" biçiminde ete kemiğe bürünmüştür.

Denizlerin "Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Kardeşliği" sloganıyla özetledikleri devrim yolu bu gün "Birleşik Devrim" biçiminde bir devrim stratejisine ulaştırılmıştır.

Bütün bunlar bir noktaya işaret ediyor: Denizlerin ortaya çıkışları, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusunu ilan etmeleri emperyalizme, burjuva sınıfa ve onun politik iktidarına karşı bir savaş ilanı; bildirileri bir devrim programı gibiydi.

Denizler Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına, ezilen emekçi halklarına zaferin, gerçek, kesin kurtuluşun yolunu göstermeye devam ediyorlar. İki ülkenin ezilen emekçi halkları ve proletaryası bu yüzden her geçen gün onlara özlem duyuyor; bu yüzden yürek ve bilinçlerinde yaşıyorlar. Bu yüzden her "6 Mayıs" bir öncekinden daha güçlü geçiyor, yeni yeni güçler mezarlarına akin ediyor.

Denizler genç yaşlarında, kendi tarihsel ve güncel koşullarında buzu kıran oldular, yol açtılar, zaferin yolunu gösterdiler.

Denizlerin göndere çektiği devrim, iktidar ve komünizm bayrağı şimdi iki ülkenin, Türkiye ve Kürdistan devrim güçlerinin eylem ve düşüncelerinde zafere doğru ilerliyor!

Basın Emekçileri Serbest Bırakılsın

Önsöz Dergisi ve Özgür Gelecek Gazetesi, İHD İstanbul Şubesi'nde bir açıklama yaparak, 28 Nisan'da gözaltına alınarak 2 Mayıs günü tutuklanan Önsöz Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Songül Yücel ve Özgür Gelecek Gazetesi Muhabiri Perihan Erkılıç şahsında, tutuklanan gazetecilerin serbest bırakılmasını istedi. Yapılan açıklamaya çok sayıda basın örgütü ve kurum temsilcileri katıldı.

İlk söz alan Mücadele Birliği muhabiri Serpil Ünal, son süreçte çok sayıda gazetecinin gözaltına alınarak tutuklandığını, en son 1 Mayıs bahane edilerek yapılan ev baskınlarında aralarında basın emekçilerinin de olduğu çok sayıda kişinin gözaltına alınarak 2'si basın emekçisi 8 kişinin tutuklandığını hatırlattı.

Basın metnini Özgür Gelecek Muhabiri Yusuf Çelik okudu. Çelik açıklamasında 2024 yılında en az 118 gazetecinin gözaltına alınıp, 26'sının tutuklandığını, 30 gazetecinin fiziksel saldırıya uğradığını, 5 bin 260 habere erişim engeli getirildiğini, sayısız sosyal medya hesabının kapatılarak halkın haber alma hakkının engellendiğini hatırlattı.

2025'te de bu saldırıların devam ettiğini, en son olarak Songül ve Perihan'ın gözaltına alındığını söyleyen Çelik, Perihan'ın daha evinin içinde çıplak arama dayatmasıyla karşılaştığını, kullanması gereken ilaçlarını alabilmek için dahi mücadele etmek zorunda bırakıldığını anlattı.

Açıklama, **"Biz gerçeğin, ezilenlerin peşinden giden her gazeteciye, baskı altına alınmak istenen her yayını savunuyoruz. Özgür basını savunmak, halkın sesini savunmaktır.** Gazeteciliği savunmak halkın demokrasi ve özgürlük mü-

cadelesini savunmaktır. Biz devrimci-sosyalist basın emekçileri ve gazeteciler, gazetecilerin susturulmasına, sansürlenmesine, tutuklanmasına alışmayacağız.

Gerçeği ve halkın haber alma hakkını savunmayı da, haber yazmayı da, devrimci tutsaklarla dayanışmamızı da bırakmayacağız. Devrimci Basın Susturulamaz!" denilerek sonlandı.

Ardından söz alan Önsöz Dergisi Yayın Kurulu'ndan Sena Şat da Bu yıl 6 Mayıs'ta yıldönümü olan Önsöz Dergisi'nin 20. yaşına Genel Yayın Yönetmeni ve yazarını tutsak vererek girdiğini söyleyerek "Önsöz Dergisi olarak baskılara alışkınız. Devrimci bir sanat üretme hedefiyle hareket eden bir yayın olarak yazarlarımızın, okurlarımızın daha önce de gözaltına alınmaları, tutuklanmaları, dergimizin cezaevlerine alınmaması gibi pek çok baskı ile karşılaştık, 20 yılımız böyle geçti" diyerek 1 Mayıs öncesi yapılan operasyonların gözdağı vermek için olduğunu, ama kendilerinin "1 Mayıs'ta Taksim'e" diyen herkesin yanında olacaklarını vurguladı.

Mezopotamya Ajansı (MA) muhabiri Esra Solin Dal da tehdit al-

tında yaşadıklarına dikkat çekerek, gözaltına alınmayan, tutuklanmayan gazeteci olmadığını, kadın gazetecilere yönelik de daha yoğun baskı olduğunu vurgulayarak "Mezopotamya Kadın Gazeteciler Derneği olarak erkek egemen medyaya ve devlet baskısına karşı mesleğini sürdürdüğümüz için hedef alınan, cezalandırılan, susturulmaya çalışılan tüm gazetecilerin yanında olduğumuzu bir kez daha vurguluyoruz." dedi.

Yeni Demokrat Kadın üyesi Nurgül Uci de evi basılıp gözaltına alınan, çıplak arama dayatılan kadınlardan biri olduğunu hatırlatarak, her 1 Mayıs öncesi gözaltıların yaşandığını, bu yolla 1 Mayıs'ın kriminalize edilmek istendiğini söyleyerek, **"Onların sesini kısmaya çalışanlar şunu bilmeliler ki, hem basın olarak, hem de kadın mücadelesinin neferleri olarak onların seslerini, soluklarını sokaklarda, alanlarda haykırmaya, mücadelelerini bırakılmaları yerden sürdürmeye devam edeceğiz"** dedi.

Son olarak söz alan Mücadele Birliği Gazetesi Muhabiri Serpil Ünal, **"Biz gazetecilik mesleğini bilerek seçtik. Onlarca arkadaşımız gözaltına alındı, işkenceye uğradı, tutuklandı. Biz her seferinde 'geri gelecekler ve yazmaya devam edeceğiz' dedik, öyle de oldu"** diyerek Songül ve Perihan şahsında tüm tutsak gazetecilerin serbest bırakılmasını istedi.

II. Uluslararası Anti-Faşist Forum İzlenimleri

Rusya Federasyonu Komünist Partisi tarafından düzenlenen "İkinci Uluslararası Anti-Faşist Forum" Moskova'da gerçekleşti. Birincisi iki yıl önce yıl Rusya Savunma Bakanlığı tarafından Belarus'un başkenti Minsk'te düzenlenen "Uluslararası Anti-Faşist Forum", bu yıl katılımın daha geniş tutulması amacıyla olsa gerek, RFKP tarafından düzenlendi.

Birinci Uluslararası Anti-Faşist Forum'a yaklaşık elli ülkeden temsilciler katılmıştı. II. Forum'a doksandan iki ülkeden yaklaşık 160 Parti, Hareket, Örgüt temsilcisi katıldı. Biz de Rusya Federasyonu Komünist Partisi'nin daveti üzerine, Mücadele Birliği Gazetesi olarak, II. Uluslararası Anti-Faşist Forumu katıldık.

Adından da anlaşılacağı gibi, Forum'un birinci amacı, emperyalist tekelci sermaye sınıfının dünya çapında örgütlemeye çalıştığı faşizme karşı mücadelenin önemi, faşizme karşı mücadelenin biçim ve araçları, emperyalist mali sermayenin faşizmi yükseltmeye çalışmasının nedenleri, Ukrayna faşizmi özelinde Neo-Nazi denen faşist sürüleri dünyanın her tarafından toplaması ve bunun sonuçları üzerinde durmaktır.

Elbette Forum, Komünist Enternasyonal'in ikinci bir baskısı değildi. Her şeyden önce, Forum'da sadece Komünist partiler yoktu; onlarla birlikte, savaşa karşı barış mücadelesi hedefiyle hareket eden örgüt ve hareketler de vardı. Fakat bu, Forum'un anti-faşist içeriğini zayıflatmadı.

Özellikle faşizmin II. Emperyalist Dünya Savaşında uğradığı yenilginin tarihini değiştirme; zaferin onurunu Kızıl Ordu'dan alıp emperyalist devletlerin ordularına

mal etme çabaları tüm katılımcılar tarafından büyük bir öfkeyle karşılanıyor ve buna karşı mücadelenin önemi üzerinde duruluyordu.

II. Uluslararası Anti-Faşist Forum'a dünyanın dört bir tarafından davetli Parti ve örgüt delegelerinin katıldığını söylemek kesinlikle abartı olmayacak. Nepal'den Latin Amerika'nın Perusuna; Güney Afrika'dan Belarus'a kadar dünyanın her tarafından katılımcılar vardı. Bu, faşizme ve emperyalizme karşı mücadelenin ne kadar yaygın ve güçlü olduğunun işaretiydi.

Çin Halk Cumhuriyeti, Küba Sosyalist Cumhuriyeti, Slovakya devleti hükümet temsilcileri, Rusya Federasyonu Duma temsilcileri de Forum'un katılımcıları arasındaydı. Moskova'ya 21 Nisan'da vardık. Havaalanında bizi RFKP görevlisi karşıladı. Oradan kalacağımız otele gittik. O gün kısa bilgilendirmeler dışında bir etkinlik yoktu. Program, asıl olarak ertesi gün, 22 Nisan'da başlıyordu.

Daha önce bilgilendirildiğimiz gibi, kahvaltıdan sonra otobüslerle "Kızıl Meydan" yakınlarındaki "Meçhul Asker" anıtına gittik. **Orada karşılaştığımız manzara Rusya'da halkın içinde sosyalizm umutlarının, isteğinin, eğiliminin ne kadar güçlü olduğunun ilk ipuçlarını veriyordu.** Alman-İtalyan faşizmine karşı Stalin komutası altındaki Kızıl Ordunun kazandığı zaferin 80. yıldönümü nedeniyle halk, "Meçhul Asker" anıtına çiçek bırakmak için adeta hücum ediyordu. Kalabalık çok fazlaydı.

Savaş durumundan ötürü olsa gerek, sıkı güvenlik önlemleri ve üst aramasından sonra alana alındık. Tören kıtası, her şeyi ile Sovyetler Birliği döneminin kültürünü yansıtıyordu. Hem çaldığı müzik hem de ritüelleri Sovyetler Birliği dönemine aitti. Bu noktada, ABD hükümetlerinin politikalarının belirlenmesinde etkili, Cumhuriyetçi Parti ile sıkı ilişkiler içindeki Hudson Institute'ün 2022 Aralık ayında yayınlanmış bir belgesi aklımıza geliyor. "Sovyetler Birliği'nin Nihai Çöküşü ve Rusya Federasyonu'nun Dağılması için Hazırlanmak" başlıklı belgede, Rusya'da SSCB'nin izlerinin fazlasıyla kaldığı yazılıyordu. Tanık olduğumuz her şey bu belgedeki tespiti doğruluyor.

Dahası, bu "izler", her geçen gün azalmak bir yana daha da artıyordu. Örneğin, Moskova'dan dönüşümüzden hemen sonraki günlerde, Volgograd şehrindeki havaalanının adının "Stalingrad" olarak değiştirilmesi için Putin'in gerekli kararnamayı imzaladığını okuduk. İsim değişikliği talebi, savaşta yer alan asker ve yakınlarından gelmiş. Bu sembolik adım, Rusya emekçi halkları arasında sosyalizm ruhunun ne denli canlı olduğunu göstermesi açısından önemli. İzlenimlerimizi aktarırken bu konuya yeri geldikçe tekrar tekrar değineceğiz.

"Meçhul Asker Anıtı" ziyaretinden sonra Lenin Mozolesi'ne gidiyoruz. Oradaki manzara, öncekini aratmayacak biçimdeydi. Rusya halkı, çocuklarıyla birlikte Mozoleye akın etmişti. İnsanlar gruplar halinde içeri alınıyordu. İçeri girdiğimizde, Lenin'in, yatağında uzanmış halde bize bakan gözleriyle karşılaşıyoruz. Resim, video benzeri çekim yapmak yasak olduğu için, ziyaretçiler durmadan yürüyüp gidiyorlardı. Zaten, insan akını arasında, durup bakmak mümkün değildi. Oradan çıkınca, Mozolenin arka tarafına geçiliyor. Arka tarafta SSCB'nin kuruluşunda ve yönetiminde yer almış, etkin roller oynamış Bolşeviklerin,

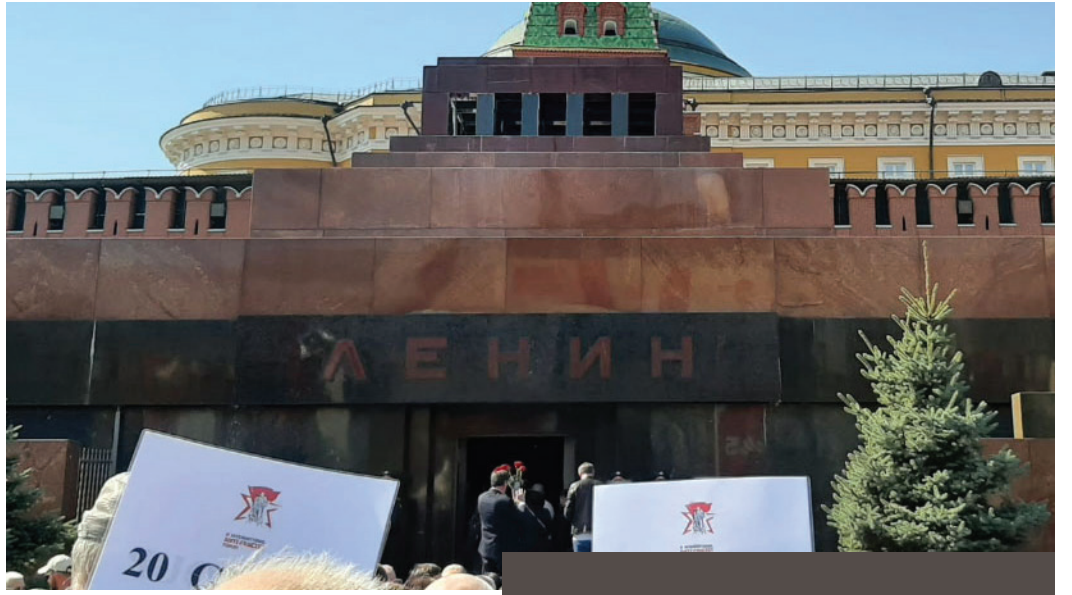

komünistlerin mezarlarıyla karşılaşıyoruz. Son derece bakımlı bir alan. Stalin'den Kalinin'e; Jerzinsky'den Sverdlov'a; Andrapov ve Brejnev'e kadar SSCB tarihinde öne çıkanların büstleri vardı. Büstlerin olduğu alan özenle korunuyor ve son derece bakımlıydı. Öyle ki, orada ziyaretçilerin çimlere basması bile yasaktı.

Oradan otobüslerle "Büyük Anavatan Savaşı Zafer müzesi"ne gittik. Geçen yıl, Donbass ziyareti için uğradığımız Moskova'da aynı müzeye gitmiştik. Bu gidişimizde anladım ki, başka bölümlerini gezmiştik. Bu sefer gezdiğimiz bölüm, "Büyük Anavatan Savaşı"nda bombalanmış evleri, sokakları, kullanılan silahları, faşist Hitler askerlerinin yaptıkları katliamları, kadın, çocuk ve yaşlıların SSCB'nin iç taraflarına tahliye edildikleri trenleri vb. içeriyordu.

Savaşın tüm anıları, sayısız sahnesi tüm canlılığıyla korunuyor. Yıkılmış, bombalanmış ev ve sokakları nasıl böyle canlandırıldıklarını anlayamadım. Rehber, Rusça olarak savaş bizzat yaşamış gibi, sahne sahne, saat saat anlatıyor gibiydi. Müzeyi tümünden anlatmak imkansız. Ancak, daha ilk adımda insan şunu hissediyor: Rusya işçi sınıfı ve emekçi halklarının SSCB tarihine, Kızılordu'nun zaferine kıskanılacak derecede bir bağlılıkları var. Her şey olduğu gibi korunmuş ve canlandırılmış. Oraya giren kişi, kendini savaş ortamının içinde hissediyor. Emperyalistler, SSCB'yi insanlığın tarihsel belleğinden silmek isterken kendi anti-komünist amaçları bakımından ne kadar haklı olduklarını görebiliyor insan. Evet, Rusya'da tam da bu kan içicilerin söylediği gibi, "SSCB'nin, sosyalizmin izleri fazlasıyla kalmıştı." Emperyalistler bu izleri insanlığın belleğinden silmek için Rusya'yı, deyim uygunsa, atomlarına kadar parçalayıp yok etmek isterlerken Rusya işçi sınıfı ve emekçi halkları da bu izleri yaşatmak, canlandırmak, artırmak için büyük bir çaba içinde.. Müzeden dışarı çıktığımızda büyük bir savaş sahnesinden ayrılmış gibi hissettim kendimi.

Müzeden sonra, kısa bir "öğle arası". Öğleden sonra, Moskovalılarla Buluşma Konseri'ne (Meeting with Muscovites Concert) gittik. Konserde de aynı manzara vardı. Kızılordu Korosu, SSCB-Sosyalizm dönemine ait müziği tüm canlılığıyla sergiliyordu. Putin'in gönderdiği mesajın okunmasından sonra Rusya Federasyonu Komünist Partisi (RFBK) Genel Sekrateri Gennady Züganov açılış konuşması yaptı. Konuşmasında, **"Joseph Stalin, dünya savaşlarının olasılığını ortadan kaldırmak için emperyalizmi ortadan kaldırmak gerektiğini iddia ettiğinde kesinlikle haklıydı"** vurgusu yapan Züganov, sosyalizmin

Sovyet halklarının bilincinde yaşadığını şu sözlerle ifade etti:

"Kapitalizmin genel krizinin bataklığı, bize son derece çekici ve herkes için kurtarıcı olan sosyalist alternatifi hatırlatıyor. Bu fırsat 'üçüncü dünya'da iyi hatırlanıyor. **Sosyalizm fikirleri, faşizmi yenen büyük işçi ve köylü devleti olan SSCB bayrağı altında birleşmiş halkların minnettar kalplerinde tutulmaktadır.** Böyle bir seçimin olasılıkları, Çin, Vietnam, Küba, KDHC, Laos'un başarıları ve kararlılığıyla doğrulanmaktadır. Dünya nüfusunun dörtte birinden fazlası kızıl bayrak altında yaşıyor ve gelişiyor."

Sosyalizm fikirlerinin "faşizmi yenen büyük işçi ve köylü devleti olan SSCB bayrağı altında birleşmiş halkların minnettar kalplerinde" yaşadığı düşüncesi bir abartı mı? Kesinlikle değil. Bu gerçeği, Moskova'nın geçtiğimiz her büyük caddesinde gözlemlemek mümkün. Sosyalizmi, Kızılordu'yu, Büyük Anavatan Savaşı'nda faşizme karşı kazanılan zaferi anımsatan sembol, afiş, anıt vb. akla gelebilecek ne varsa caddelerde, hatta kapitalizmi temsil eden büyük şirketlerin camlarında, önlerinde vb dahi görmek mümkün. Bunları gözlemlerken aklıma şöyle bir düşünce geldi: Kapitalist ülkelerde, buna "demokratik Batı" dahil, özellikle de bugün, bu sembolleri taşıyanlar ya polis tarafından gözaltına alınır, tutuklanır, ya da en iyimser tahminle, dayak yer. Burada tam tersi; bu sembolleri taşımayanlar, dayak yemiyor ama en azından ayıplanıyor, halkın küçük düşürücü bakışları altında eziliyor. Kapitalist işletmelerin vitrin camlarında sosyalizme ait sembol, afiş vb şeylerin varlığını "mahalle

Rusya işçi sınıfı ve emekçi halklarının SSCB tarihine, Kızılordu'nun zaferine kıskanılacak derecede bir bağlılıkları var. Her şey olduğu gibi korunmuş ve canlandırılmış. Oraya giren kişi, kendini savaş ortamının içinde hissediyor. Emperyalistler, SSCB'yi insanlığın tarihsel belleğinden silmek isterken kendi anti-komünist amaçları bakımından ne kadar haklı olduklarını görebiliyor insan.

baskısı"ndan kurtulma arayışı olarak düşündüm. Züganov, Ekim 1934'te Chicago'da düzenlenen Anti-Faşist ve Savaş Karşıtı Kongre'ye Maksim Gorki'nin gönderdiği mektuptan şu sözleri aktardı:

"Sermaye ile emek arasındaki ilişkinin anlamı hakkında dürüstçe düşünmeye cesaret edecek her zeki insan, kapitalizmin... artık çalışan insanlığın kanserli bir tümörü olduğunu, kapitalistlerin uluslararası bir soyguncu ve katil örgütü olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktır."

Konuşmanın ardından Kızılordu Korosu sahne aldı. Kızılordu Korosu, sahnenin iki tarafında kurulu ekranlarda gösterilen slaytlarla birlikte, faşizme karşı kazanılan "Büyük Anavatan Savaşı Zaferi"ne dair tüm duygu ve düşünceleri bir kez daha yaşattı.

Forum 23 Nisan'da başladı. Putin'in mesajının okunmasından sonra RFBK adına Züganov söz aldı. Züganov

nov, nispeten uzun konuşmasında "Büyük Anavatan Savaşı'nda" omuz omuza çarpışan SSCB halklarının kahramanlığını şu sözlerle andı:

"Anti-faşist yeraltının korkusuz savaşçılarının fedakarlıkları önünde başımızı eğiyoruz. Anti-faşist kahramanların isimlerini kalbimizde özenle saklıyoruz. Bu cesur saflarda Ernst Thälmann, Georgi Dimitrov, Maurice Thorez, Palmiro Togliatti, Dolores Ibárruri, Alvaro Cunhal, Klement Gottwald, Josip Broz Tito, Boleslav Bierut, Enver Hoca ve Avrupa'nın komünist ve işçi partilerinin diğer liderleri yer alıyor. Bizim için onlar sonsuza dek proleter dayanışmasının ve kazanmaya yönelik tavizsiz iradenin sembolleri olarak kalacaklar."

"Halklarını Japon militaristlerini yenmek için yetiştiren komünist hareketin seçkin liderlerinin isimleri, torunlarının sınırsız saygısı ve solmayan ihtişamıyla örtülüdür. Bu sıradaki ilk yer Mao Zedong, Ho Chi Minh, Kim Il Sung, Khorloogiin Choibalsan'a aittir."

Zuganov'dan sonra Küba, Slovakya, Çin, Belarus gibi devlet ve hükümet temsilcileri kısa konuşmalar yaptılar.

2. Uluslararası Anti-Faşist Forum'un öğleden sonraki bölümü üç ayrı salonda, konulara göre bölünmüş delegelerin konuşmalarıyla sürdü. I. Bölüm, "Lenin'in Emperyalizm Ve Faşizm Üzerine Öğretisi" başlığı altında, "Lenin'in Emperyalizmin Doğası Üzerine Öğretisi: Faşizm Olgusunu Anlamak İçin Platform; Anti-Faşist Mücadele, Teori Ve Pratiğin Tarihsel Deneyimi" konusuydu. II: Bölüm "Faşizm: Avrupa'da Güvenlik ve İşbirliğine Bir Tehdit" başlığı altında, "Faşizm Ve 20. Yüzyılda Avrupa Halklarının Trajedisi" konusuydu. III: Bölüm ise, "Sömürgeci Kapitalizmin Mantıksal Devamı Olarak Nazizm ve Faşizm" başlığı altında;

"Latin Amerika'da Faşizm ve Gericiilik"

"Radikal İslamcılık: Emperyalizmin Sonucu"

"İsrail'in Politikası, Filistin Halkının Soykırım Politikasıdır" biçimindeydi.

Biz, Mücadele Birliği olarak I. Bölümde yer almıştık. Orada "Faşizm Üzerine" başlıklı sunumumuzu (Mü-

cadele Birliği sitesinde yayınlandı) okuduk. Konuşmalar geç saatlere kadar sürdü.

24 Nisan, Forum'un düzenleyicisi RFKP'nin delegeleri "Sovyet Nükleer Araştırma Merkezi" ve "SSCB Uzak Çalışmaları Merkezi"ni gezdirmesine ayrılmıştı.

Sovyet Nükleer Araştırma Merkezi, daha 1930'da Sovyetler Birliği'nde ne muazzam bir atılımın gerçekleştiğine dair çok açık bir fikir veriyor insana. Nükleer enerjiye dönük araştırmalar, Sovyetler Birliği'nde 1930'da, bir bilim adamının çabalarıyla başlamış. Bilim adamı biraz yol alınca çalışmaları daha da geliştirmek için yakın çalışma arkadaşlarından bir ekip oluşturmuş ve

ekip, Stalin yönetimiyle koordineli biçimde çalışmalara başlamış. Başlangıçta, çalışmalar nükleer enerji elde etmeye dönüktü. Çalışmaların yürütüldüğü laboratuvar yerin iki kat altında inşa edilmiş. Ancak Hitler faşizminin SSCB'ye saldırıp dünya savaşını başlatması, nükleer enerjiyle ilgili çalışmaları kesintiye uğratmış. Savaşla birlikte, SSCB iktidarının sloganı, "Her Şey Cephe İçin" biçimine dönüşünce nükleer fizikçi bilim insanlarının çalışmaları da bu slogana göre değişmiş. Bununla birlikte, savaşın sonunda 1945'te ABD Japonya'ya iki atom bombası atınca Sovyetler Birliği yönetimi sıranın kendilerine geleceğini hesap ederek nükleer çalışmalar tekrar başlatılmış ve büyük bir hızla ilerletilmiş.

Şu olgu hemen dikkati çekiyor:

Bugünün Rusya'sının sahip olduğu tüm nükleer enerji ve nükleer silah üretimi için gerekli alt yapı Sovyetler Birliği dönemine ait. Çalışmaların tarihini ve gelişimini anlatan rehber, Sovyetler Birliği'ne dair ne varsa, hepsini büyük bir tutkuyla anlatıyordu. Anlatımından kendini hala Sovyetler Birliği'nde kabul ettiğini, bugünü

dünün devamı olarak gördüğünü, sosyalizmin tüm eserlerine büyük bir bağlılık gösterdiğini anlıyorsunuz. Sosyalizmin tüm izlerini burada canlı biçimde görebiliyor insan.

Bu esnada tanıştığımız dil rehberinin İstanbul'da bir üniversitede dil eğitimi gördüğünü, Türkçeyi bildiğini öğreniyoruz. Onunla Türkçe konuşmaya başlıyoruz. Rusya'da halkın ekonomik durumunu vb soruyoruz. Giderek bir iyileşmenin olduğunu, kargaşanın -Yeltsin dönemi- bittiğini, belli bir düzenin oturduğunu vb söylüyor. Konuşurken, rehberin bize gösterdiği Nükleer Santral'in aynısının Akkuyu'da yapılmakta olduğunu söyledi dil rehberi. Söylediğine göre, bize gösterilen santral, Moskova ile birlikte iki-üç küçük kentin daha elektrik enerjisi ihtiyacını karşılıyor.

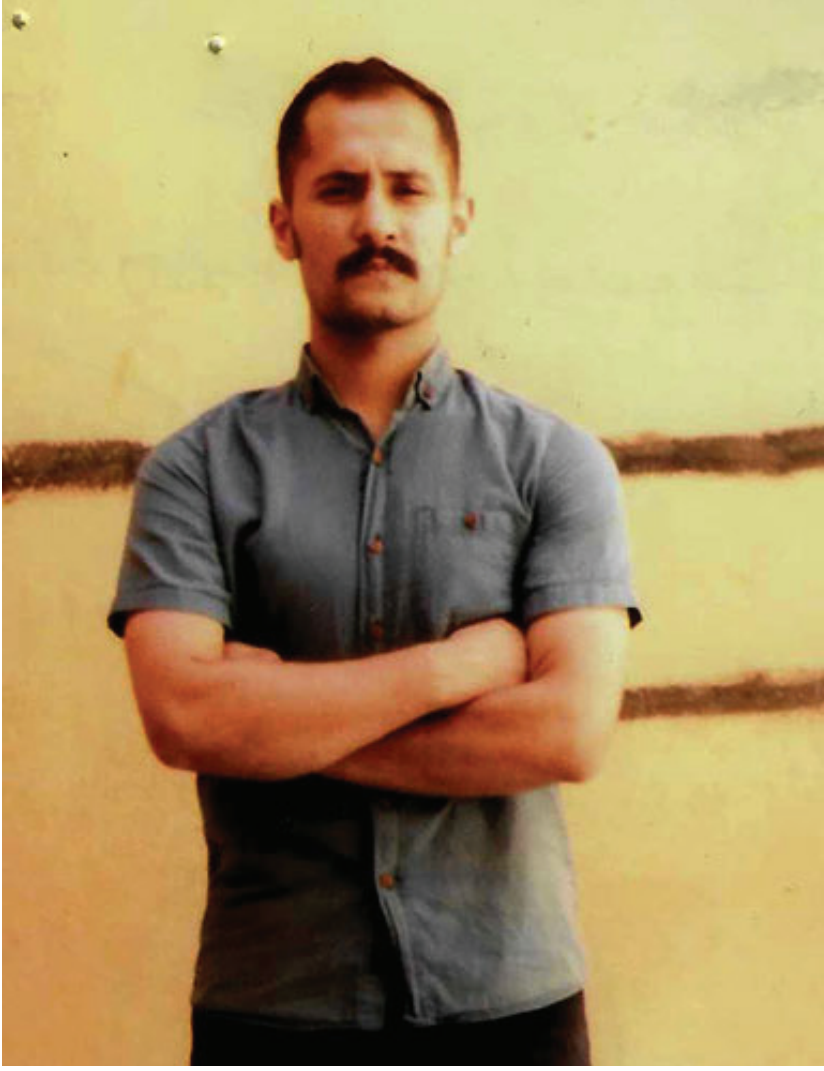
Nükleer Araştırma Merkezinden sonra Uzak Çalışmaları Merkezi'ne gittik. Orada da bugüne dair tüm çalışmaların temelini SSCB dönemine ait olduğunu, bir devamlılığın söz konusu olduğunu görebiliyorsunuz. Buradaki rehber, çalışmaların gelişim seyrini anlatırken, tıpkı nükleer araştırmalar merkezindeki rehber gibi, her şeyi Sovyetler Birliği'nde yaşıyormuş gibi anlatıyordu. Onun için Sovyetler Birliği devleti

olduğu gibi yaşıyordu. Aynı duyguya burada da kapılıyorsunuz: Bilim ve teknikte sosyalizmin tüm izleri, tüm mirası olduğu gibi korunuyor.

Tanık olduğumuz bütün bu somut gerçeklerden sonra insan rahatlıkla şu sonuca ulaşıyor: Karşı-devrimciler sosyalist yapıyı tahrip edip zayıflattılar ama sosyalizmi halkın ruhundan, bilincinden, özleminden, kültüründen söküp atamadılar. Bugünün Rusyası üzerinde komünizm hayaleti geçmişin tüm gücüyle dolaşıyor.

Onun için bir kez daha Hudson Institute'ün "Sovyetler Birliği'nin Nihai Çöküşü ve Rusya Federasyonu'nun Dağılması İçin Hazırlanmak" başlıklı belgesine dönüp şu tespiti aktarmak yerinde olacak. O belgede, stratejik hedefin "Sovyetler Birliği'nin nihai çöküşü" olduğunu, SSCB'nin insanlığın tarihsel belleğinden tamamen silinmesi, yok edilmesi gerektiği, oysa bugünkü Rusya'da izlerinin fazlasıyla kaldığı; bunun için "Rusya Federasyonu'nun dağılması" gerektiği ifade ediliyor.

Evet, bugünün Rusya'sında SSCB'nin izleri fazlasıyla kalmış ve daha- sı, bu izler giderek çoğalıyor...

Sürgün İşkencesi Devam Ediyor

17 Nisan tarihinde sürgün oldum. Sabah erken saatlerde odayı basarak, 3 kişinin sürgün olduğunu söylediler. Sürgünün sebebi onlar tarafından "Adalet Bakanlığı'nın genel uygulaması" vb şekilde söylene de, gerçekçi değil. **Uzun zamandan bu yana "idare" ile anlaşmazlıklarım olduğunu biliyoruz. Ne tesadüf ki, bu son sayım esnasında tartışmada yer alan "3" kişi, sürgün oldu!**

Bu hızla gidersem sürgün rekoru kıracağım. Ortalama "6" saatlik bir yolculuğun ardından "Çarşamba S Tipi Kapalı CİK Samsun"a getirildim.

Hapishanenin girişinde çıplak arama ve benzeri bir uygulamaya denk gelmedik. Mardin'de ve Erzincan'da Ulusal Kurtuluş Hareketinden arkadaşlarla birlikte kalıyordum. Ancak burada "örgüt grubu" ayrımı bulunmakta. Şu an tek kalıyorum, birlikte kalma ihtimalimizin olmadığını söylediler.

Burası 3 ay önce açılmış bir hapishane, memleketin her yerinden siyaset tutsaklar geliyor. Türkiye Devrimci Hareketinden birileri gelirse, birlikte kalabiliriz.

Uzun zamandır sistemde "örgüt grubu"nu değiştirmek için uğraşıyorum, sonunda başardım. Ancak sevincim uzun sürmedi, yine yanlış yazmışlar. Zamanla doğru olanı yazacaklar.

Dergi aboneliği için de abonelik formu gerekiyor.

Sağlığım iyi. Erzincan'da 2 senede çıkartamadığım hastane sevkini, burada 3 günde çıkarttım. Şimdi defterlerimi ve kitaplarımın verilmesini bekliyorum.

Çalışmalarınızda başarılar.

Serdar

***Erzincan T Tipi'nden Çarşamba S Tipi'ne sürgün edilen leninist tutsak Serdar Kayhan'ın gazetemize yazdığı mektubudur.**

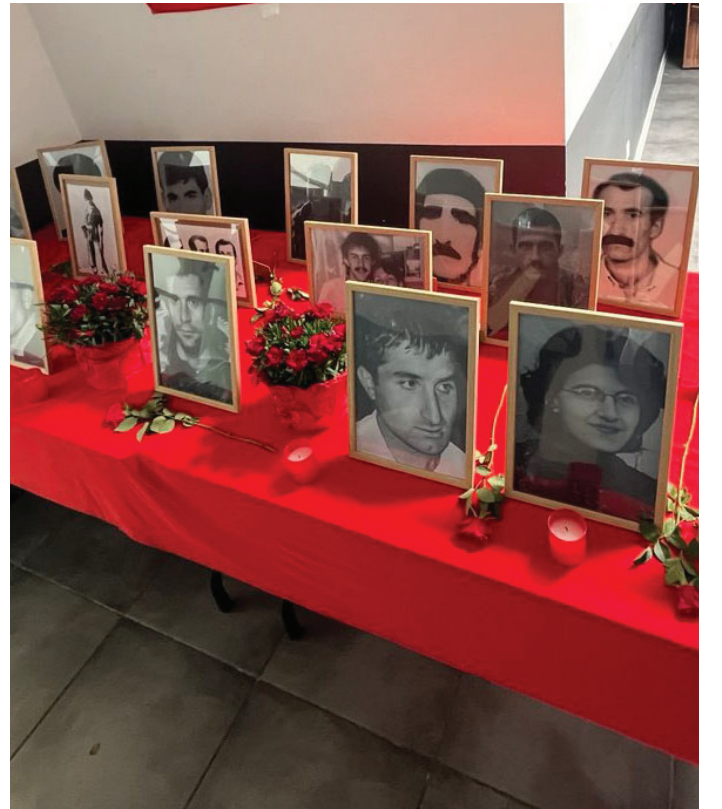
Denizleşenlerimizle Büyüyoruz

11 Mayıs Pazar günü İsviçre'de Leninistlerin organize ettiği 6 Mayıs Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan anma etkinliği için, İsviçre'nin Basel kentinde bir araya gelindi.

Anma, saygı duruşu ile başladı ve Leninist Parti'nin gönderdiği açıklamanın okunmasıyla devam etti.

Daha sonra Rojava'daki Leninistlerden gelen görüntülü mesaj paylaşıldı. Ardından okunan "Nehirin Denizle Buluşması" şiiri büyük beğeni topladı. Ardından Deniz, Yusuf, Hüseyin için hazırlanan bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Müzik grubunun ezgileri ile devam eden etkinlik, "İdamlarının 53 yılında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan yoldaşlar nezdinde ölümsüzlüğe uğurlanan tüm devrim savaşçıları saygıyla anıyoruz. Onların bayrağını onurla taşıdık, taşımaya devam edeceğiz. Hepinizi en içten duygularımızla selamlıyoruz" denilerek sonlandırıldı.

Yeni 9 Mayısılara

Günlerden 9 Mayıs 1945. Proletaryanın en önemli günlerinden, bayramlarından birisi. Kızıl Ordu'nun (Sovyetler Birliği'nin) belirleyici rolü altında Nazi faşizminin, müttefiklere teslim olduğu gündür 9 Mayıs 1945.

Günlerden 9 Mayıs 1945. Proletaryanın en önemli günlerinden, bayramlarından birisi. Kızıl Ordu'nun (Sovyetler Birliği'nin) belirleyici rolü altında Nazi faşizminin, müttefiklere teslim olduğu gündür 9 Mayıs 1945.

Geçtiğimiz yüzyılda emperyalist devletler dünyanın tekrar ve tekrar bölüşülmesi için iki savaş başlattılar. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Çarlık Rusyası'nın külleri arasından proletaryanın ilk başarılı devleti doğdu. Emperyalistler el birliği ile faşizm belasını dünya halklarının başına bela ettiler.

Emperyalist devletler dünyanın yeniden paylaşılmasını istedikleri gibi Sovyetler Birliği'nin de yıkılmasını ve parçalanmasını asıl hedef olarak belirlemişlerdir. Almanya'nın öncülüğünde faşist ve gerici güçler Sovyetler Birliği'ne saldırmışlar ve yıkmak istemişlerdir. Moskova önlerine kadar gelen faşist ordular, Sovyet halkının Kızıl Ordu saflarında vermiş olduğu

mücadele ve fedakarlık ile Sovyetler Birliği topraklarından kovulmuş ve Berlin'e kadar kovalanmışlardır. Yeni-leceğini anlayan Hitler 30 Nisan günü kendisini öldürmüştü, arkada bıraktığı sürüsü ise Almanya saatine göre 8 Mayıs gecesi, Moskova saatine göre ise 9 Mayıs sabahına denk gelen zaman diliminde, Berlin'deki Kızıl Ordu Karargahında kayıtsız şartsız teslim olmuştur. Teslim anlaşması Nazi Ordusu Genel Kurmay Başkanı General Wilhelm Keitel tarafından Sovyet Mareşal Georgi Jukov önünde imzalanmıştır. Bu zafer işçi sınıfına ve ezilen dünya halklarına armağan edilmiştir. Bu yüzden 9 Mayıs 1945 tarihi faşizme indirilen darbe olarak o günden bu yana, "Zafer Günü" olarak kutlanmaktadır.

9 Mayıs işçi sınıfı, ezilen halklar ve devrimciler için bir zaferdir. Ancak ne faşizm yeryüzünden tam olarak kazınabilmiştir, ne de onu var eden maddi koşullar...

Faşizmin sınıf özü tekeldir. Tekel-devlet bütünleşmesinin yaşandığı emperyalizmin yeni aşamasında, emperyalistler diğer devletlere tam ilhak politikalarını dayatmakta, sömürüyü; savaşlar, dayatmalar ve faşist iktidarlar ile devam ettirmektedir.

Tam ilhak politikaları nedeniyle şu anda sürmekte olan ve yeni savaş planlarının konuşulduğu günümüzde dünya halklarının ve işçi sınıfının da anti faşist, anti emperyalist duygularının öne çıktığını ve barış isteklerinin çok net bir şekilde duyulduğunu görmekteyiz. Ancak **faşizmi yaratan tekeli kapitalizme karşı bir savaş vermeden ve bu maddi koşulları yok etmeden barışı ve sömürsüz dünyayı inşa edemeyeceğimiz de bir gerçektir!**

Barış için, sömürülmediğimiz ve öldürülmediğimiz bir dünya için yeni 9 Mayısılara ihtiyacımız var!

Leninist Teori "Halk Ayaklanmasının Ayak Sesleri" Çıktı

Leninist Teori'nin bu yeni sayısı Mart Ayaklanması döneminde yayın hazırlığındaydı. Ayaklanmanın

hepimizi girdabında sürüklediği koşullarda "tarihi yazma"nın yerini, çok daha heyecan verici "tarihi yapmak" görevi aldı.

12 yıl önce Gezi Haziran Ayaklanması'nda genel bahaneyi "3-5 ağaç"ta bulan emekçi halklar, bu defa genel bahaneyi ülkenin en büyük metropolünün belediye başkanının tutuklamasında buldu. Üniversi-

teli gençler başkanın diplomasının iptali sebebiyle, liseliler öğretmenlerinin sürgünü sebebiyle ayaklandı. Her gün yeni yeni kesimler sokaklara çıkıyor.

Bu sayımızda, özellikle Mart Ayaklanması'nı analiz eden yazılarımızda, buna dair dersleri de bulacağız. Her bir yazarımızın on yıllara varan deneyimlerinden süzülüp gelen bu derslerin, yolumuzu aydınlatacağına inanıyoruz.

İyi okumalar.

Leninist Teori Çıktı!

*Kitap Dizisi -7
"Halk Ayaklanmasının Ayak Sesleri"*